

Arrest

nr. 30 231 van 31 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister bevoegd voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 april 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt het Rijk binnen op 16 juni 2008 en dient een asielaanvraag in.

Op 30 oktober 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 14 november 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 23 465 van 24 februari 2009 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 4 maart 2009 wordt ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 19 maart 2009 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

Op 9 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 16.06.2008 voor het eerst asiel aanvraag in België; overwegende dat hem op 31.10.2008 de vluchtelingenstatus, als eveneens het statuut van subsidiaire bescherming werd geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 25.02.2009 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; overwegende dat betrokkene op 19.03.2009 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn origineel document per post nog onderweg is; overwegende dat een loutere verklaring dat er documenten opgestuurd zullen worden niet als een nieuw element beschouwd kan worden; overwegende dat de betrokkene verklaart ernstige gezondheidsproblemen te hebben; overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn tante verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn problemen; overwegende dat dient opgemerkt te worden dat de asielaanvraag van betrokkene zijn tante desondanks negatief werd afgesloten door de RVV op 30.06.2008; overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Middelen

Schending van de artikelen 51/8 en 71/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; de artikelen 71/5, 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van niet in overweging dient genomen te worden omdat ze volgens het verwerende partij geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen.

Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst.

Het is niet omdat het asiel van de tante afgewezen werd dat de verklaringen ivm verzoeker niet van belang kunnen zijn.

Verzoeker heeft een subjectief element van vrees.

Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken zijn documenten ter staving zijn onderweg

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt door niet te wachten tot zijn documenten in origineel er zijn.

Zodat artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden is.

Terwijl dit aanleiding heeft tot een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zodat artikel 71/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden is.

Dat dergelijke motiveringen uiteraard niet afdoende zijn.

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende en correcte wijze is gebeurd.”

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat in toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ten aanzien van verzoeker terecht werd beslist om de tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. In de bestreden beslissing werd immers ingegaan op de gegevens die verzoeker aanhaalde tijdens de nieuwe aanvraag. Verzoeker verwijst naar zijn vrees voor zijn leven en naar de Tsjetsjeense context maar brengt geen enkel overtuigend bewijs aan dat hijzelf als persoon enig gevaar loopt in het land waarvan hij verklaart afkomstig te zijn. Bovendien werd zijn positie als Tsjetsjeen individueel beoordeeld in het licht van zijn eerste asielaanvraag maar deze werd negatief afgesloten bij arrest van de Raad van 24 februari 2008. Verwerende partij stelt voorts in haar nota dat in de bestreden beslissing op duidelijke en afdoende wijze gemotiveerd werd dat verzoeker in zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe feitelijke gegevens/elementen aanbracht met betrekking tot feiten die zich hadden voorgedaan na de laatste fase

van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd en dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de geldigheid van de bestreden beslissing kan doen wankelen.

3.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.4.1. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht. Bovendien wijst de Raad er ten overvloede op dat voornoemd wetsartikel niet bestaat, waardoor de opwerping ervan tevens juridische grondslag mist.

In zoverre verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat hij eveneens nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze geschonden werden door de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de behandeling van een asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een juridictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

Het enig middel is, in zoverre verzoeker de schending van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet en de rechten van verdediging opwerpt, onontvankelijk.

3.4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“ De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Verzoeker uit kritiek in zijn verzoekschrift op het feit dat zijn asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen omdat deze geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Conventie van Genève). Verzoeker is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en dat er niet voldoende rekening is gehouden met, noch voldoende inhoudelijke toetsing is gebeurd naar zijn gegronde vrees voor vervolging en voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt in het verzoekschrift bij dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verder uit verzoeker kritiek op het feit dat verwerende partij nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken en dat zijn documenten ter staving onderweg zijn. Verzoeker voert tenslotte aan dat hem een mogelijkheid tot onderzoek werd ontnomen.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de verklaring gegeven naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag op 19 maart 2009, blijkt dat verzoeker op de vraag ‘*welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?*’ antwoordde als volgt:

“Ik heb één nieuw document dat mijn asielrelaas kan staven. Dit document is echter nog onderweg. (...) Ik hoopte dit document vandaag aan u te kunnen voorleggen maar ik heb het tot op heden nog niet ontvangen. (...)

Het gaat hier over volgend document:

-Medisch attest van het ziekenhuis van Aisinovskaya. In dit attest wordt bevestigd dat ik gehospitaliseerd werd in 2006 gedurende twee weken. Ik werd opgenomen in het ziekenhuis nadat ik erg verkouden was, er werden allerlei onderzoeken gedaan tijdens die twee weken."

In de bestreden beslissing wordt dit document niet aanvaard als nieuw element met het motief: *"overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn origineel document per post nog onderweg is; overwegende dat een loutere verklaring dat er documenten opgestuurd zullen worden niet als een nieuw element beschouwd kan worden; overwegende dat de betrokkene verklaart ernstige gezondheidsproblemen te hebben; overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken"*

Verzoeker verklaart daarnaast dat de problemen die hij reeds aanhaalde tijdens zijn eerste aanvraag nog steeds gelden en dat hij nog steeds niet terug kan keren naar zijn land van herkomst. Verder haalt hij aan dat zijn tante M. B. in België verbleef en dat zij tijdens haar verhoren het ook over verzoekers problemen heeft gehad.

In de bestreden beslissing wordt ook dit niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beschouwd: *"overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn tante verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn problemen; overwegende dat dient opgemerkt te worden dat de asielaanvraag van betrokkene zijn tante desondanks negatief werd afgesloten door de RVV op 30.06.2008; overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980."*

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden is nu verwerende partij reeds oordeelde over de tweede asielaanvraag van verzoeker zonder te wachten tot verzoekers documenten in origineel er zijn.

De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit inhoudt dat de gemachtigde van de minister met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Na grondige studie van het administratief dossier en meer bepaald de tweede asielaanvraag van verzoeker dient de Raad vast te stellen dat verzoeker bij deze tweede asielaanvraag geen enkel document bijbracht. Verzoeker verklaart enkel dat er een document onderweg zou zijn. Het kan de gemachtigde van de minister niet verweten worden onzorgvuldig een beslissing te hebben genomen nu verzoeker zelf nalaat enig document bij te brengen. De Raad wijst er bovendien op dat, in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, een vreemdeling een nieuwe asielaanvraag kan indienen indien hij beschikt over nieuwe gegevens. In dit opzicht zijn loutere verklaringen dat er nieuwe gegevens/documenten onderweg zijn niet voldoende om een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de gemachtigde van de minister niet kennelijk onredelijk oordeelde dat een loutere verklaring dat er documenten opgestuurd zullen worden niet als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beschouwd kan worden.

Vervolgens stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het niet is omdat de asielaanvraag van zijn tante werd afgewezen dat de verklaringen in verband met verzoeker niet van belang kunnen zijn.

Na grondige studie van het administratief dossier, meer bepaald de tweede asielaanvraag blijkt dat verzoeker voorhoudt nog steeds dezelfde problemen te hebben als bij zijn eerste asielaanvraag. Ter staving van zijn geloofwaardigheid stelt verzoeker dat zijn tante in haar verhoren ook de problemen van verzoeker heeft aangekaart. De Raad merkt op dat deze problemen reeds werden onderzocht in het

kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker en dat deze asielaanvraag negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad nr. 23 465 van 24 februari 2009. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister te stellen dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Het loutere feit dat een persoon, in casu zijn tante, zijn door de bevoegde asielinstanties ongeloofwaardig bevonden asielrelaas zou bevestigen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift trouwens niet aannemelijk dat de verklaring van zijn tante, op zich, een nieuw gegeven is dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen inhoudelijke toetsing deed naar zijn gegronde vrees voor vervolging en voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat, zoals hiervoor reeds uitgebreid werd uiteengezet, in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verwerende partij slechts mag/kan oordelen of verzoeker nieuwe gegevens heeft bijgebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich dus in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput.

Waar verzoeker stelt dat verwerende partij nergens afdoende motiveert waarom zijn argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden zijn, merkt de Raad op dat na grondige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij duidelijk heeft gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde argumenten geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwees in zijn tweede asielaanvraag niet naar de actuele situatie in zijn land van herkomst zodat het verwerende partij niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat hem een mogelijkheid tot onderzoek wordt ontzegd, daar door de bestreden beslissing geen onderzoeksmogelijkheid meer open staat bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt vooreerst herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in geval van meervoudige asielaanvragen overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Uit voorgaand onderzoek is gebleken dat de gemachtigde van de minister terecht heeft overwogen dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht. Vervolgens merkt de Raad tevens op dat een afgesloten onderzoek van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de Raad reeds heeft aangetoond dat verzoeker niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde immers op 4 september 2008 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 18 987 van 21 november 2008. Bijgevolg heeft verzoeker reeds vroeger, ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag, de mogelijkheid gehad om tegen een weigering in beroep te gaan.

Ten overvloede merkt de Raad op dat een eventueel tweede onderzoek van dezelfde asielaanvraag kan worden afgewezen, zonder dat hiermee aan de betrokkene het recht op een effectief rechtsmiddel ontzegd wordt (G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", in M.-C. FOLETS, Ph. DEBRUYCKER, S. LUST, D. VANHEULE (eds.), *Migratie- en migrantenrecht deel 12 Recente ontwikkelingen - Europa in het vreemdelingenrecht/Actualia in het vreemdelingenrecht*, Brugge, Die Keure, 2007, (353) 375, nr. 22).

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET